

LES DIVERSIONS

La diversió, avui com sempre, és una necessitat de l'home, per a trobar l'equilibri de les seves forces. Per això l'home normal busca, naturalment, la diversió.

Molts, equivocadament, creuen que el problema de les diversions és solament de la joventut. No és així. I tampoc és un problema exclusiu dels nostres temps. És un problema per a tothom i de sempre. Amb la diferència que ara, és quan es deixa sentir més agreujat, especialment per als joves.

Donem una mirada al nostre voltant. Avui el ritme de tota vida ha crescut desmesuradament. L'agitació de la vida, el treball amb inquietud, ha portat que la recerca natural de l'element compensador (diversions), esdevingui exagerada i moltes vegades s'encomani del mateix signe que domina el treball: inquietud. I la busca inquieta és contrària al propi esperit de la diversió i l'incapacitat per a assolir la seva finalitat.

Mirem els nostres diumenges, les nostres festes. No fa l'efecte, aquesta fugida del treball, més aviat una retirada desordenada que un repliegament estratègic?

El progrés de la civilització, les millors comunicacions, l'augment de l'influència (àmbit i freqüència) dels mitjans d'informació, difusió i propaganda, conjugades amb la finalitat comercial de la majoria d'entitats recreatives que impulsen per aquest cantó tant com podem, han portat a una major freqüència, qualitat o simplement, més poder d'atracció de les diversions d'avui dia. Això ha concorregut amb una major necessitat per part de l'home.

El resultat és una conjuntura en les diversions; en lloc de restablir l'equilibri a l'home, l'hi creen nous problemes i noves tensions.

* * *

La diversió és mal entesa en el seu fi. Molts han arribat a creure que la diversió és una arma contra

l'avorriment. El qui ha conegut el tedi o avorriment, generalment l'ha conegut estant sol i no tenint res extern a fer. I desseguida ha buscat fugir d'ell mateix. I ha anat amb amics als espectacles i s'ha divertit.

Més tard, ha conegut la mateixa sensació de tedi en mig d'aquelles circumstàncies que abans l'en deslliuraven. I, com no podia tornar enrera, ha buscat nous amics i noves ocasions. Ha preferit renovar la circumstància que renovar-se a sí mateix. I ha anat seguint per aquest camí. Ha trobat que no tenia terme. I se n'ha cansat. I ha arribat a exclamar amargament que la vida és avorrida.

Està temptat de buscar encara noves sortides. Però té ja la consciència de que divertir-se és una cosa complicada com ell mateix.

* * *

Qualsevol de nosaltres ha pogut experimentar que la capacitat de distreure's, que té una determinada cosa, no és solament funció d'ella mateixa, sinó també del nostre interior, de la nostra actitud interna.

Però passa que ens hem acostumat per peresa, per inèrcia, per falta d'orientació i per passivitat, a descònnèixer casi completament la projecció de dintre a fora, la component interna dels actes humans.

Per això podem dir que la troballa de la diversió no serà pas a través de la recerca de nous camins, instruments o mitjans, sinó simplement a través de la revisió de la nostra actitud interna. Fent-ho així, arribarem a comprendre que divertir-se no és cap cosa complicada, ni difícil, ni rara, ni patrimoni d'uns privilegiats. Sinó que, molt al contrari, divertir-se és quelcom sumament senzill, però per al que fa falta una cosa que ja no és tan senzilla d'aconseguir: senzillesa.

Divertir-se és preferentment patrimoni dels infants. I, per a aconseguir-ho de debò, fa falta fer-se infant. O estar en pau amb sí i amb els altres, que és el mateix. I amb Déu, que també ve a ser el mateix.

* * *

Sabem que una bona manera, potser la millor, per a divertir-nos, és contribuir positivament a la diversió dels altres: ser causa de la seva alegria?

P. SERRA

Los jóvenes opinan sobre sus propios problemas

Según informa el « Bureau International Catholique de l'Enfance », una Conferencia de la Juventud Americana se reunió en el Estado de Nueva York, en octubre de 1959. Las recomendaciones acordadas por los jóvenes, de 16 a 18 años, han sido publicadas después de ser expuestas ante un Comité gubernamental. Resumimos algunas de ellas:

— Organización de cursos para los alumnos de menos aptitudes, para que puedan avanzar según sus posibilidades.

— Cursos de educación especial para los aspirantes a conductores. Exámenes de conducción más severos para los jóvenes. Los padres deberían limitar más el uso del vehículo familiar.

— Subrayar la importancia de vestirse correctamente.

— Combatir el aspecto sensacional de ciertos periódicos. Una página especial debiera estar consagrada a las buenas acciones de los jóvenes.

— Toda jornada escolar debiera comenzar con una plegaria.

— Los padres tienen el derecho de conocer a los amigos de sus hijos.

— Las decisiones familiares son de la responsabilidad de los padres, pero el hijo adolescente debiera dar su opinión y ser escuchado.

— Los padres deberían interesarse por los progresos escolares de sus hijos.

— La causa fundamental de la delincuencia juvenil es la falta de valores morales. Los diez mandamientos o los principios de la propia religión constituyen el mejor código para todos.

(« L'Enfance au Monde », marzo-junio de 1960.)